

VIII ТРЪГВАМЕ КЪМ ШРИ ЛАНКА

На следващата сутрин ни събуди думкане по четворната врата. Отворих една четвъртинка и видях, че пред вратата стои разсилният на Ащамуди и държи нещо, увито във вестник. "Ваше ли е това?" - попита разсилният и разгъна вестника. Вътре имаше нарове. "Не е наше." - отговорих. Той каза, че е намерил пакета пред вратата и попита какво да го прави. Казах му да го занесе където иска и разсилният си тръгна. По-късно през деня ми мина през ум, че вчера знаменитият австралийски пътешественик Веско Петров си беше купил нарове от главната улица. Съобразих, че той ни е оставил няколко за подарък преди да си тръгне. Веско, благодаря за наровете!

Както и да е, вече се бяхме събудили и започнахме да стягаме багажа, за да ходим в Шри Ланка. Оправихме се за нула време, сбогувахме се с Ащамуди и потеглихме.

Ащамуди – стаята на Веско, на долния етаж

Взехме един туктук до автогарата и там намерихме автобус за Кочи. Автобусът беше пълен и беше доста неудобно, понеже имахме големи раници и куфар. След известно време обаче се освободиха места и всички успяхме да седнем. Пътувахме комфортно и се наслаждавахме на индийските гледки, които се разкриваха през прозореца.

Натоварено шосе в участъка Алепей – Кочи

Водни площи на влизане в Кочи

Автобусът ни остави на автогарата. Пред автогарата имаше прахоляк, една синьо-зелена сграда с леко мюсюлманска форма и цяла редица туктуци. Купихме си ледена вода, а аз изядох и няколко люти пирожки от по 10 рупии. Казаха ни, че няма рейс до летището, а то е на 30 километра. Единственият ни шанс беше да вземем туктук, а той струваше страшно много рупии. Ние се пазарихме лъвски, но туктукаджиите се бяха наговорили и не направиха отстъпка. В крайна сметка, ако човек обърне много рупии в евро и раздели еврото на три, се получава комично ниска сума. Така взехме туктук и благополучно пристигнахме на летището.

На летището се мотаеха индийки в традиционни индийски носии

Тук и два момента да спомена, че (както установихме малко по-горе) Ицо и Мария имаха еднократни индийски визи, което означаваше, че ако напуснат страната, нямат право да се върнат. Много неприятна ситуация! Предишната вечер бяхме писали съобщения до приятелите ни ЕТ "Ата" и Маста Рам, които имаха опит с пътувания до Индия, да ни кажат какво може да се случи. ЕТ "Ата" отговори, че най-вероятно няма да се стигне до затвор, а Маста Рам каза, че е абсурд индийците да ги пуснат обратно без визи, а ако се пробват да си изкарат нови в Шри Ланка, ще започне едно изпращане на факсове и цялата работа ще се проточи поне седмица. На фона на тази доста обезкуражаваща информация, Ицо и Мария решиха да пробват да се разберат някакси с индийските имиграционни власти.

Открихме един господин с униформа и му описахме ситуацията. Той каза, че спорд него проблемът е разрешим и ни прати към една сграда. Затъркаляхме количката с куфарите, а слънцето печеше много жестоко. По път към сградата човекът ни подвишна, че сме свили в грешна посока и да продължим направо. В сградата друг униформен господин ни записа данните и ни взе паспортите. Каза да се качим на втория етаж. Там

всички врати бяха заключени. Господинът от долния етаж каза, че не знае нищо и най-вероятно горе няма никой. Предложи ни да се върнем към летището. Там пратиха Ицо и Мария Баева в някаква стая, където те стояха дълго. В тази стая ги бяха обезкуражили още повече. Седнахме в чакалнята и се закувихме какво да правим. В крайна сметка решихме да тръгнем всички към Шри Ланка, пък каквото ще да става. Служителят на паспортния контрол се изуми на смелостта на Ицо и Баева, и повика колегите си, които мигновено преустановиха работа (не че бяха много претоварени) и се струпаха около нас, разговаряйки оживено на индийски. Аз, с моята многократна виза, останах малко пренебрегнат, но все пак си ме провериха щателно – бай индиец изключително много обича бюрокрацията, властта, демонстрирането на власт и строгото гледане изпод вежди. В крайна сметка ни натовариха в самолета и заминахме за загадочния шриланкански град Негомбо.

Маневрираме по летище Катунаяке (запомних го от катун) в Шри Ланка

Летището беше доста чисто и модерно, а имаше и банкомат. Използвахме възможността да изтеглим местни пари. Пред летището бяха напаркирали туктуци и аз им показах картата, на която бях оградил с кръгче един хотел в Негомбо. Туктукаджиите не разбираха английски и бая се затрудниха да схванат какво желаем.

Туктукаджии със слаби езикови познания се опитват безуспешно да ни помогнат

След като нищо не се получи с туктукаджиите, тръгнахме да търсим безплатното автобусче, за което бях прочел в Интернет. След известно време го открихме и се настанихме удобно в него, а кондукторът ни издаде билети, което ни показа еднозначно, че автобусчето не е безплатно.

В Негомбо си избрахме едно по-оживено място и слязохме. След два-три неуспешни опита, се спряхме на квартира, която ни устройваше като цена и качество, и се настанихме. Теглихме си по един душ и тръгнахме да разузнаваме Негомбо. Първото ни впечатление беше, че не е чак толкова екзотично и даже малко прилича на български морски курорт от селски тип. Пред една туристическа агенция обаче видяхме стилизирана карта на Шри Ланка, на която бяха нарисувани слонове, палми и будистки храмове, та се поуспокоихме. Аз веднага се наредих за бира (тук се продаваше свободно) и тутакси един сръчен шриланканец ме предреди (пак). Продавачът постави 2 бири на тезгяха и аз ги взех. Той се развика, че бирите са за господина зад мене, а аз репликирах, че щом господинът е зад мене, следва да получи бира, след като аз бъда обслужен. Както и да е, сдобихме се с бира и тръгнахме да търсим мотор, защото Ицо искаше рано сутринта с Баева да потеглят към Коломбо и да подадат документи за индийски визи.